

POSTANOWIENIE

Dnia 27 kwietnia 2006 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Maria Tyszel

w sprawie z powództwa G. L.
przeciwko L.Joint Venture Sp. z o.o. w W.
o odprawę i sprostowanie świadectwa pracy,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 27 kwietnia 2006 r.,
skargi kasacyjnej powódki od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i
Ubezpieczeń Społecznych w W.
z dnia 21 marca 2005 r., sygn. akt XII Pa .../03,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

U z a s a d n i e n i e

Stosownie do art. 398⁹ § 2 k.p.c. postanowienie Sądu Najwyższego o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej nie wymaga pisemnego uzasadnienia, jednakże w pierwszym okresie stosowania przepisów o skardze kasacyjnej, w ich brzmieniu nadanym ustawą z dnia 22 grudnia 2004 r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania cywilnego oraz ustawy – Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz. U. z 2005 r. Nr 13, poz. 98), Sąd Najwyższy rozpoznający niniejszą skargę kasacyjną uznaje za potrzebne wskazanie zasadniczych motywów rozstrzygnięcia.

Sąd Najwyższy wielokrotnie już wyjaśniał, także w swym publikowanym orzecznictwie, że jako kasacyjny nie jest sądem powszechnym zwykłej, trzeciej instancji, a skarga kasacyjna (podobnie, jak uprzednio – kasacja) nie jest środkiem

zaskarżenia przysługującym od każdego rozstrzygnięcia sądu drugiej instancji kończącego postępowanie w sprawie. Mimo wniesienia skargi z zarzutami z obydwu podstaw wskazanych w art. 398³ § 1 k.p.c. jej treść sprowadza się do zakwestionowania ustaleń faktycznych stanowiących podstawę zaskarżonego wyroku. Tymi ustaleniami, w myśl art. 398¹³ § 2 k.p.c., Sąd Najwyższy jest związany, ponieważ podniesione w skardze zarzuty naruszenia wyłącznie art. 233 § 1 i 382 k.p.c., jako dotyczące ustalenia faktów oraz oceny dowodów, nie mogą – stosownie do art. 398³ § 3 k.p.c. – stanowić podstawy skargi kasacyjnej. W ich świetle natomiast przytoczona w niej podstawa naruszenia powołanych przepisów prawa materialnego przez ich błędną wykładnię jest bezprzedmiotowa, a skarga nie jest „oczywiście uzasadniona”, jak to określił pełnomocnik powódki. Przedstawione Sądowi Najwyższemu do rozstrzygnięcia zagadnienie nie jest zagadnieniem prawnym, lecz pytaniem autora skargi o poprawność, dokonanej przez Sąd drugiej instancji, oceny występujących w sprawie okoliczności faktycznych.

Sąd Najwyższy po raz kolejny przypomina, że z uwagi na przeważający w charakterze skargi kasacyjnej element interesu publicznego, jako środka kontroli prawidłowości stosowania prawa, ustawodawca, jako jeden z konstruktywnych elementów skargi kasacyjnej wprowadził, w art. 398⁴ § 1 pkt 3 k.p.c., wymaganie przedstawienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej i jego uzasadnienia służącego wykazaniu znaczenia rozstrzygnięcia Sądu Najwyższego dla realizacji publicznoprawnej funkcji skargi, względnie ujednolicenia orzecznictwa sądów powszechnych i rozwoju jurysprudencji. „Istotność” zagadnienia prawnego w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., oznacza to, że w konkretnej sprawie istnieje zagadnienie prawne o dużym znaczeniu dla prawa lub sprawa ma precedensowy charakter w stosunku do innych, podobnych spraw. Takiego znaczenia w skardze nie przedstawiono, a przekonanie strony i jej pełnomocnika o „niesprawiedliwości” wyroku, bez wykazania wywodem prawnym naruszenia tym wyrokiem konkretnych przepisów prawa, nie jest przesłanką przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i dlatego, na podstawie art. 398⁹ § 2 w związku z art. 398¹⁰ k.p.c. Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji postanowienia.